

[Henry Christensen.]

er måske ikke så almindeligt i Danmark, som det har været i en række andre lande, at gå den vej; men hvis man efterhånden vil arbejde sig frem til en rigtigere praksis, tror jeg, man også må tage dette moment med ind i sine overvejelser.

Jeg vil gerne gøre endnu et synspunkt gældende, der måske yderligere kan begrundes det, jeg har nævnt. Før vi fik udvidelserne i kapitel 16 i straffeloven af 1930, skrev vor tidligere meget retssagkyndige, Torp, i motiverne til udkast II, hvis jeg må have lov til at citere:

„idet kapitlet overhovedet omfatter pligtbrud af enhver, der virker i offentlig tjeneste eller hverv; både ønskeligheden af, at disse offentlige organers renhed og uangribelighed herigennem sikres, og hensynet til at sikre borgerne mod misbrug af de disse myndigheder tillagte beføjelser gør denne udvidelse naturlig.“

Det er den begrundelse, som Torp gav for den foretagne udvidelse i kapitel 16. Den renhed og det krav om loyalitet og rigtig oplysningspligt, som er baggrunden for vor drøftelse i dag, har jo fundet et meget sikkert udtryk, synes jeg, i de bemærkninger, som Torp ved denne lejlighed gjorde.

Jeg vil gerne yderligere gøre et par enkelte bemærkninger om redaktør Brandt og de udtalelser, som både den højtærede justitsminister og det ærede medlem fru Edel Saunte har fremsat desangående. Jeg vil gerne om sagen i almindelighed sige, at jeg tror, det standpunkt, som den højtærede justitsminister og det ærede medlem fru Edel Saunte har indtaget, i hvert fald er et meget uklogt standpunkt. Der er allerede gjort nogle bemærkninger om betydningen af pressefrihed i al almindelighed, og dem kan jeg helt og fuldt tilslutte mig; men derudover vil jeg gerne gøre det synspunkt gældende, at jeg tror netop, det er uklogt i forbindelse med Danmarks forhold til Grønland. Jeg tror, det er uklogt at fremsætte den betragtning, at netop ministeren, der jo deler ansvaret og i øvrigt også betalingen af Grønlandsposten med det grønlandske landsråd, skal kunne give direktiver og altså derved dirigere den pågældende redaktørs standpunkter og skri-

verier, som gjort er. Jeg tror, at det ville bidrage til somme tider at gøre forholdet mellem Grønland og den øvrige del af riget dårligere, end det ellers ville være tilfældet. Jeg tror tværtimod, at vi skal have råd til at have et folkestyre, der også kan udstrækkes så vidt, at vi kan acceptere, at den danske minister ikke skal være den, der giver direktiver over for redaktøren, således som det er sket i det foreliggende tilfælde. Det skulle gerne være sådan, at redaktøren følte sig tilstrækkelig frit stillet til at anlægge måske grønlandernes synspunkt over for ministeren, hvor han fandt at dette var det rigtige.

Jeg vil gerne over for det stærke angreb, som det ærede medlem rettede imod redaktør Brandt, bede om tilladelse til at citere noget af den erklæring, som redaktør Brandt for en halv times tid siden har udsendt over Ritzau til besvarelse af det angreb, det ærede medlem rettede på ham.

Redaktør Brandt siger i denne udtalelse til Ritzaus Bureau:

„Da folketingsmedlem fru Edel Saantes angreb på undertegnede under debatten i folketinget i dag indeholder meget væsentlige urigtige oplysninger og fordrejninger af kendsgerningerne, beder jeg om plads for følgende berigtigelse:

Telegrammet til Ritzaus Bureau om den manglende kontakt med M/S Umanak under dennes oprejse i januar 1957 blev af mig tilbageholdt i næsten et døgn af hensyn til de pårørende til besætning og passagerer. Telegrammet blev først afsendt fra Godthåb, efter at den kgl. grønlandske handel i København havde slået katastrofealarm til politimesteren i Grønland og anmodet denne om at iværksætte en eftersøgning, og efter at denne anmodning var videresendt til Grønlands kommando i Grønne-dal.

Der var altså ikke tale om at skabe en sensation ud af ingenting, men om at oplyse offentligheden om de faktiske forhold, som det var min pligt som korrespondent. Telegrammet til Ritzaus Bureau forsynedes med en tilføjelse om, at man forinden offentliggørelsen skulle kontakte Grønlands handel, hvilket man gjorde. Der er derfor heller intet hold i fru Saantes ejendommelige påstand om